

jongelui zich tot dansen gereed. Het eerste paartje, dat het voorbeeld geeft, is onze Lucie met een lief blondlokkig meisje. Ze danst bijna altijd uitsluitend met de kinderen. Slechts een paar maal heeft ze aan het verzoek van den commandant en den jongen zeeofficier gevolg gegeven, om hun ook dat genoeg te doen.

Niet dat ze zich nu het eenzame graf harer moeder niet meer herinnert; de gedachte aan haar verlaat haar bijna nooit. Maar ze kon de dringende smeekbeden der kinderen niet weêrstaan, en dat onschuldige genoeg kan toch geen kwaad zijn.

Nu, met de lichtgetinte lucht en de rustige zee tot achtergrond komt haar slank, goedgevormd figuur tot zijn volle recht. Haar blozend gezichtje ziet op het kleine meisje neêr dat, vol pret, met haar ronddraait. De zeewind strijkt liefkozend over haar onbedekt blond haar en drijft spelend enkele krullende lokjes over haar voorhoofd heen.

Onvermoeid wisselt ze de kinderen af, die elk hun beurt moeten hebben. Tegenover haar, even onvermoeid, even gewillig den kinderen hun zin te geven, danst de jonge zeeman.

Hij heeft, toen hij bemerkte wie hare bondgenooten waren, zich listig eene plaats in hunne hartjes weten te veroveren; door met hen te spelen en hen verhalen uit zijne zeereizen te doen, die, al zijn ze juist niet precies gebeurd zooals hij het vertelt, het voordeel hebben door hunne ijzingwekkende voorvallen en onwaarschijnlijkheden de goedgeloovige kinderschaar aan zijn lippen te boeien. Zóó door hen zelve in het ijverzuchtig bewaakte tooverkringetje gebracht, dat ze om hunne Lucie hebben heengetrokken, is hij gedurig in de gelegenheid geweest veel in haar nabijheid te zijn en haar karakter ongemerkt te bestudeeren.

De goede indruk, dien hij op het eerste gezicht van haar heeft gekregen, heeft zich schitterend bevestigd. Juist dat gedwongen samenzijn aan boord met al de kleine, dagelijks terugkeerende wederwaardigheden, hebben de ongekunstelde eerlijke handelingen van het jonge meisje in een helder daglicht gesteld.

Met al haar goede eigenschappen, hij twijfelt er niet aan, is ze wel geschikt om een man gelukkig te maken en hij aarzelt geen oogenblik om, indien zij hem wederliefde wil schenken, dat onschuldige lieve meisje als zijne vrouw aan zijn zijde te plaatsen, onverschillig voor het oordeel der kleingeestige menschen, die het gedrag der moeder op de dochter willen wreken.

Vermoeid, buiten adem, met eene door de inspanning hoogroode kleur, gaat ze eindelijk op eene bank aan den achterkant der boot zitten, terwijl ze vriendelijk lachend de kleine plaaggeesten afweert, die nog „om een enkel dansje maar,” vleien en smeeken. Onder al die blozende, verhitte kinderkopjes lijkt ze zelve, in haar dartelheid, op het oogenblik niet veel meer dan een kind.

De jonge zeeman kan zijn oogen niet van haar gelaat afwenden en als ze dien bewonderenden blik ontmoet, bloost ze nog sterker en ziet het aardige gezichtje er nog liever uit.